

man kunde finde Anledning til at bruge, vilde være dem, man brugte til at faa Skik paa Navnesagen her i Landet. — Egentlig talt skulde man vel nok gaa et Skridt videre, men det vilde maaske skræmme mange, men jeg skal dog nævne det. Jeg tænker mig nemlig, at man maaske kunde komme ud af denne Misere paa samme Maade, som man er kommen ind i den. Man er kommen ind i Misøren paa den Maade, at der i 1828 kom en Forordning og Kancelliskrivelse o. s. v. til Præsterne om, hvad de skulde gøre, og om, paa hvilken Maade de skulde bære sig ad, for at Folk kunde faa Navne. Disse Bestemmelser bleve imidlertid fuldstændig misforstaaede fra en Mængde Præsters Side, og derfor kom man ind paa en stor Mængde af disse Navne, som ikke ere Navne, i alt Fald ikke Egennavne. Nu kunde man gøre det samme, man kunde skrive til alle Præsterne og gøre dem opmærksomme paa Nyttens af at faa ny Slægtnavne. Ganske vist skulde det jo sættes i System — jeg skitserer det blot her —, jeg mener, at man kunde anvende Præsterne og maaske ogsaa gaa til Øvrigheden med Hensyn til de Tilfælde, hvor det ikke er ved Daab, at Barnet faar et Navn, men det blot sker ved simpel Anmeldelse. Og hvis man vilde gøre Skridtet fuldt ud, saa kunde man bestemme, at fra den og den Dag, efter at Loven var udkommen, skulde ingen kunne døbes uden med et virkeligt Slægtnavn, saa skulde det være en Nødvendighed, at man tog et saadant. Ja, jeg ser, at mange blive forskrækkede over at høre saadanne Ting, men jeg mener ikke desto mindre, at det er praktisk. Der er mange Mennesker, der ikke vilde røre sig af Stedet, og for hvem det er en ganske ligegyldig Sag, enten Navnet lyder saadan eller saadan — og det kan det jo ogsaa være for overmaade mange Mennesker —, men til syvende og sidst er det ikke ligegyldigt for Staten og for Medborgerne, thi det bliver snart ikke længere muligt at finde Rede i Navnene; det viser sig f. Eks. ved Valglisterne og ved mangfoldige Lejligheder, at det er ikke muligt at finde Rede i Listerne, og det vil blive meget værre, naar der gaar et helt eller et halvt Aarhundrede til. Hvorledes vil det saa gaa med disse Navne, som ere saa overmaade almindelige? — Men det var kun en lille Digression. — Jeg vil med Hensyn til Spørgsmaalet om at tage et Navn, altsaa antage et selvopfundet Navn, et Slægtnavn, eller hvad man vil, blot henstille, om man virkelig mener, at det skulde være nødven-

digt at give denne Ret til alle og enhver. Er det virkelig nødvendigt? Det er dog ikke det, man tilsigter ved den hele Foranstaltning, at Folk, som nu have et Navn, de ikke holde rigtig af, som ikke klinger godt i deres Øren, skulle kunne tage et andet Navn. Det er jo ikke i og for sig det, man vil, men det er disse almindelige Navne, som Tusinder og atter Tusinder have, som hver Mand har, man skulde af med. Dersom en Mand har et Navn, der ikke klinger godt, som han ikke synes om, har han jo Adgang til ad Bevillingens Vej at faa det forandret. Men hvorfor skal man dog aabne Døren saaledes paa vid Gab, at alle mulige Navne i Landet kunne forandres, at enhver kan gaa hen og sige: Nu tager jeg mig et andet Slægtnavn! Det finder jeg ikke, der er nogen Grund til.

Jeg skal ikke opholde Tinget længere; jeg har blot villet fremhæve disse almindelige Betragtninger. Sagen vil naturligvis blive Genstand for nærmere Behandling i et Udvalg.

Bærentsen: Jeg kan slutte mig til den ærede sidste Taler i at anerkende Lovforslaget, for saa vidt det gaar ud paa at beskytte de bestaaende Slægtnavne, men jeg tror, man kan gaa en Del videre i at anerkende Lovforslaget. Den Anstødssten, som Løsningen af denne Opgave har stødt paa ved tidligere Lejligheder, har været den, at man har ment, at de bestaaende Slægtnavne ikke vare tilstrækkelig beskyttede, men det tror jeg ogsaa, man er kommen godt ud over ved dette Lovforslag, ved Reglerne i § 1, idet der jo igennem dem ved Hjælp af en meget ringe Ulejlighed gives Adgang til at faa Beskyttelse for de bestaaende Navne. Jeg skal henstille, om man ikke kunde gøre det endnu lidt nemmere ved Hjælp af forskellige trykte Blanketter og lignende, som kunde henlægges rundt omkring, og hvorved man paa en meget nem Maade kunde faa Adgang til at gøre de Anmeldelser, som foreskrives i § 1. — Jeg skal ogsaa her indskyde, at jeg antager, at Beskyttelsen gælder ikke blot dem, der bo her i Landet, men ogsaa danske Statsborgere, der midlertidig ere bosatte i Udlandet, da Lovforslaget bruger Udtrykket: her i Landet hjemmehørende Person. I hvert Fald forekommer det mig rigtigt ogsaa at give Danske i Udlandet Beskyttelse for deres Slægtnavn. — Det forekommer ogsaa mig, at Lovforslaget gaar en ganske heldig Vej derved, at det ikke som tidligere Lovforslag anviser bestemte Grupper af Ord,